

ни подаваха ястие, цѣрове и ни чистѣха леглата. Два пѣти прѣзъ деня дохождаше болничниятъ лѣкаръ, който ни прѣглеждаше много внимателно.

Въ началото лежахъ съ вѣрзани очи и не ми се искаше да ямъ. Но това тежко врѣме мина, азъ почнахъ да усѣщамъ гладъ и самъ



захванахъ да искамъ ястие отъ милосердитѣ. Ала тѣ ми даваха само едно млѣко и рѣдъкъ бульонъ съ нѣколко трохи бѣлъ хлѣбъ. Дълго врѣме лежахъ въ сѣщата стая и виждахъ все едни и сѣщи хора и прѣдмети. Това ми омръзна и търсихъ случай да погледна прѣзъ прозореца на улицата, за да се понарадвамъ на Божия свѣтъ; ала, за жалость, леглото ми бѣше далечъ отъ него. Само надвечеръ стаята ни се огрѣваше